

Vergaderjaar 1994±1995

24 224

Ontslaguitkeringen bij universiteiten academische ziekenhuizen en onderzoeksinstellingen

Nr. 2

RAPPORT

INHOUD

	Bladzijde		Bladzijde
Samenvatting	4	Reacties	14
1 Inleiding	5	7.1 Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen	14
1.1 Aanleiding tot het onderzoek	5	7.2 Minister van Binnenlandse Zaken	15
1.2 Hoofdlijnen van het beleid	6	7.3 Vereniging van Samenwerkende Nederlandse Universi- teiten	16
1.3 Onderzoeksvragen	7	7.4 Vereniging van Academische Ziekenhuizen	16
2 Budgettering ontslaguitkeringen	7	7.5 Werkgeversvereniging Onderzoeksinstellingen	17
2.1 Onderbouwing van de budgetreeks	7	8 Nawoord	17
2.2 Verdeling van het budget	8	Bijlagen	
3 Volumemaatregelen van de instellingen	9	1 Lijst van onderzochte instellingen	18
3.1 Algemeen	9	2 Uitgaven ontslaguitkeringen door instellingen	19
3.2 Activiteiten gericht op ex-medewerkers in vaste dienst	10	3 Rijksbijdrage ontslaguitkeringen	20
3.3 Activiteiten gericht op ex-werknemers in tijdelijke dienst	10	4 Ontslaguitkeringen naar regeling	21
3.4 Samenwerking met de Regionale Besturen voor de Arbeidsvoorziening	11		
4 Controle naleving sollicitatieplicht	12		
5 Toezicht door de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen op de volumemaatregelen van de instellingen	12		
6 Conclusies en aanbevelingen	13		

SAMENVATTING

Sinds 1991 zijn de ontslaguitkeringen bij universiteiten, academische ziekenhuizen en onderzoeksinstituten in geld en aantal gegroeid, terwijl de beleidsdoelstelling van de minister van Onderwijs gericht was op terugdringing ervan. Het onderzoek van de Algemene Rekenkamer naar de oorzaken hiervan leverde de volgende conclusies op:

± de minister is er in geslaagd de ontslaguitkeringen financieel beheersbaar te maken. Hij heeft zich echter te weinig op beheersing van het volume gericht. Voorts achtte de Rekenkamer de cijfermatige onderbouwing van de budgetten onvoldoende;

± de maatregelen van de instellingen (preventie en reïntegratie van uitkeringsgerechtigden) hadden niet voldoende opgeleverd. De instellingen bleken grote behoefte te hebben aan tijdelijk personeel, waarvoor ontslaguitkeringen veelal niet te vermijden waren. Voor ex-werknemers die reeds langere tijd een ontslaguitkering hebben bleken niet of nauwelijks bemiddelingsactiviteiten te worden ontplooid. De samenwerking tussen de instellingen en de Regionale Besturen voor de Arbeidsvoorziening (RBA's) was volgens de Rekenkamer onvoldoende.

De minister heeft zich te laat (pas in 1994) op de hoogte gesteld van de resultaten van de maatregelen van de instellingen;

± voor de bekostiging van de universiteiten is het aantal opgeleverde dissertaties van belang. Deze worden vaak geproduceerd door tijdelijk personeel, dat recht heeft op een ontslaguitkering. Het bekostigingsbeleid werkt hierdoor averechts op de verminderingsdoelstelling.

De minister van Onderwijs liet weten dat hij op basis van een analyse van de oorzaken van het toenemende wachtgeldbeslag maatregelen zou treffen om het wachtgeldbeslag in vier of vijf jaar tot een voor dergelijke organisaties normaal niveau terug te brengen. Hij bestreed dat de wijze van bekostiging van de universiteiten ten koste ging van terugdringing van het aantal ontslaguitkeringen. Het ging hier om jonge hoogbegaafde mensen die goed bemiddelbaar waren. Bovendien waren recent de regels voor passende arbeid voor deze groep aangescherpt.

Hij zou de instellingen dringend wijzen op het belang van intensieve samenwerking met de RBA's. Mogelijk konden ook particuliere instanties worden ingeschakeld.

De Vereniging van Samenwerkende Nederlandse Universiteiten vond dat de Rekenkamer voorbij was gegaan aan de weerbarstige en door de universiteiten nauwelijks stuurbare uitvoeringspraktijk bij instanties als de RBA's en de Dienst Uitvoering Ontslaguitkeringsregelingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Ook wees zij op de sinds 1991 zowel voor oudere als voor jongere wachtgelders verslechterde arbeidsmarkt.

Volgens de Vereniging van Academische Ziekenhuizen concludeerde de Rekenkamer ten onrechte dat aan het preventie- en integratiebeleid onvoldoende aandacht was besteed. Het ging hier om een groep langdurig werklozen waarmee zodanige rechtspositionele afspraken waren gemaakt dat activeren of reïntegreren niet of nauwelijks mogelijk was.

Volgens de Werkgeversvereniging Onderzoeksinstituten was de kern van het probleem dat de minister van Onderwijs wel de financiële gevolgen van terugdringing van het aantal ontslaguitkeringen bij de instellingen had gelegd, maar onvoldoende mogelijkheden om te sturen had gegeven.

1. INLEIDING

1.1. Aanleiding tot het onderzoek

De Algemene Rekenkamer heeft in de periode juni 1994/januari 1995 een onderzoek verricht naar de ontslaguitkeringen bij twaalf universiteiten, acht academische ziekenhuizen en drie onderzoeksinstellingen: de Nederlandse Organisatie voor Wetenschappelijk onderzoek, de Koninklijke Nederlandse Academie van Wetenschappen en de Koninklijke Bibliotheek¹. Aanleiding tot dit onderzoek was het feit dat de ontslaguitkeringen bij deze instellingen sinds 1991 in geld en in aantal zijn gegroeid, terwijl de beleidsdoelstelling van de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen vanaf dat jaar gericht was op terugdringing².

De minister heeft met het oog op de terugdringing van de ontslaguitkeringen een over de jaren aflopende budgetreeks voor de eerdergenoemde instellingen vastgesteld.

Tabel 1 Budgetreeks voor universiteiten, academische ziekenhuizen en onderzoeksinstellingen (x f miljoen)

	1991	1992	1993	1994	1995
Budget	344	331,1	307,7	284,9	257,6

Bron: Brief MOCW 21 februari 1991.

De feitelijke uitgaven voor de ontslaguitkeringen vertoonden echter een stijging.

Tabel 2 Uitgaven ontslaguitkeringen (x f 1 000) door instellingen

Instellingen	1991	1992	1993	1994
Universiteiten	254 754	275 531	276 807	287 909
Acad. ziekenhuizen	64 041	63 170	63 588	65 817
Onderzoeksinstellingen	*17 143	24 135	28 379	24 943
Totaal	335 938	362 832	368 774	376 669

* excl. Koninklijke Bibliotheek (KB)

De uitgaven uitgesplitst naar instelling zijn opgenomen in bijlage 2 en de rijksbijdragen in bijlage 3.

Bronnen: Opgaven van uitvoeringsorganisaties en financiële verslagen.

De rijksbijdragen aan de instellingen wijken af van de budgetreeks uit tabel 1. Oorzaak hiervan zijn algemene salarismaatregelen, prijsmaatregelen en maatregelen van rijkswege met ontslaguitkeringen als gevolg. Deze leidden tot extra bijdragen van het Rijk, bovenop de in de budgetreeks vermelde budgetten.

Tabel 3 Rijksbijdrage aan instellingen (bedragen x f 1 000)

Instellingen	1991	1992	1993	1994
Universiteiten	261 567	259 197	242 010	226 760
Acad. ziekenhuizen	77 433	78 703	84 586	99 951
Onderzoeksinstellingen	16 000	15 100	13 700	11 900
Totaal	355 000	353 000	340 296	338 611

Bronnen: Uni's en AZ'n: Herverdeling budget wachtgelden 1991/1992, 1993: brief CFI/F/HW-94/409, 1994: brief CFI/F/HW-94/987 M. Onderzoeksinstellingen: Opgave directie OWB

Ook de aantallen ontslaguitkeringen vertoonden een stijging.

¹ De in het onderzoek betrokken instellingen zijn opgenomen in bijlage 1.

² Destijds de Minister van Onderwijs en Wetenschappen. In deze nota wordt dat onderscheid niet meer gemaakt en wordt OCW gebruikt.

Tabel 4 Aantal ontslaguitkeringen bij instellingen voor wetenschappelijk onderwijs en onderzoek in 1992-1994, peildatum 1 juli

Aantal ¹	1991 ²	1992	1993	1994
ontslagitkeringen	7 951	8 850	9 333	10 943

Bron: Opgaven uitvoeringsorganisaties

¹ Exclusief AZUA: van AZUA alleen opgave 1994 bekend, om wille van vergelijkbaarheid is dit aantal niet opgenomen. Voor een overzicht van het aantal ontslaguitkeringen per instelling zie bijlage 4.

² Exclusief cijfers onderzoeksinstellingen 1991.

1.2. Hoofdpijnen van het beleid

Met de budgettering van de uitgaven voor ontslaguitkeringen beoogde de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen het begrotingsbeslag van ontslaguitkeringen te beheersen (eerste doelstelling) en het aantal ontslaguitkeringen terug te dringen (tweede doelstelling; Tweede Kamer, vergaderjaar 1989±1990, 21 300 VIII, nr. 75, blz. 3 en nr. 79 blz. 5).

De budgettering diende ertoe de departementale uitgaven niet meer volledig afhankelijk te laten zijn van het aantal toegekende ontslaguitkeringen en meer dan voorheen de instellingen de financiële gevolgen van de ontslagbesluiten te laten dragen. Wanneer de instellingen het voor een bepaald jaar beschikbare budget zouden overschrijden, dan zou deze overschrijding namelijk voor hun eigen rekening komen.

In de zogenoemde Hoofdpijnenakkoorden, het Convenant van november 1992 en in correspondentie tussen de minister en de instellingen hebben beide partijen afspraken vastgelegd die moesten bijdragen aan het bereiken van de beoogde reductie van het aantal ontslaguitkeringen. De instellingen spraken af maatregelen te nemen gericht op beïnvloeding van het aantal uitkeringsgerechtigden door reïntegratie van uitkeringsgerechtigden en preventie van ontslaguitkeringen. Tevens zouden de instellingen intensievere contacten met de arbeidsbureaus aangaan.

De instellingen werden in het nemen van maatregelen gestimuleerd door de Intensieve bemiddelingscampagne, die de minister in 1991 had gestart. Met deze campagne werd beoogd de reïntegratie van de ontslaguitkeringsgerechtigden in het arbeidsproces te bevorderen door middel van een intensievere bemiddeling door de Regionale Besturen voor de Arbeidsvoorziening (RBA's).

In het Convenant van november 1992 werd tevens afgesproken dat de minister, ter vervanging van de vijf bestaande regelingen, een nieuwe regeling voor ontslaguitkeringen tot stand zou brengen. Dit werd het Besluit werkloosheid onderwijs- en onderzoekspersoneel (BWO, Stb. 1994, nr. 100), dat per 1 maart 1994 in werking is getreden en geldt voor de gehele onderwijssector. Het besluit vervangt voor de nieuwe gevallen alle andere ontslaguitkeringsregelingen voor de onderwijssector. De oude regelingen blijven echter van kracht voor degenen die reeds vóór 1 maart 1994 een ontslaguitkering hadden.

In vergelijking met de oude regelingen is bij het BWO sprake van een beperking van de hoogte en duur van de uitkering. Tevens is het begrip passende arbeid verruimd en zijn de sancties op nalatig gedrag bij het zoeken naar nieuw werk verscherpt.

De regelingen (oude en nieuwe) worden uitgevoerd door de Dienst Uitvoering Ontslagitkeringsregelingen (DUO) van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De Katholieke Universiteit Nijmegen, de Vrije Universiteit Amsterdam en de Universiteit van Amsterdam, met de

daaraan verbonden academische ziekenhuizen, zijn zelf verantwoordelijk voor de uitvoering van de regeling (de zogenoemde «zelfdoeners»).

1.3. Onderzoeksvragen

De Rekenkamer heeft onderzocht wat de oorzaken waren dat de budgettering van de ontslaguitkeringen en de afspraken tussen de minister en de instellingen niet het effect hadden dat het aantal ontslaguitkeringen werd teruggedrongen doch in tegendeel bleef stijgen.

Hieruit zijn de volgende onderzoeksvragen afgeleid:

± hoe heeft de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen de departementale uitgaven voor ontslaguitkeringen gebudgetteerd?

± welke maatregelen hebben de universiteiten, academische ziekenhuizen en onderzoeksinstellingen genomen om het aantal ontslaguitkeringen terug te dringen?

± op welke wijze controleren uitvoeringsorganisaties de naleving van de sollicitatieplicht door uitkeringsgerechtigden?

± op welke wijze oefent de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen toezicht uit op de instellingen met het oog op terugging van het aantal ontslaguitkeringen?

De Rekenkamer zond haar bevindingen in mei 1995 aan de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen, de Minister van Binnenlandse Zaken en aan de voorzitters van de drie overkoepelende organisaties van respectievelijk universiteiten, academische ziekenhuizen en onderzoeksinstellingen. De vijf ontvangen reacties zijn in hoofdlijnen in deze rapportage opgenomen.

2. BUDGETTERING ONTSLAGUITKERINGEN

2.1. Onderbouwing van de budgetreeks

In de afspraken die de minister met de universiteiten en academische ziekenhuizen heeft gemaakt garandeerde hij de uitgaven in verband met de ontslaguitkeringen die vóór 1 januari 1991 toegekend dan wel toegezegd waren. Het restant van het beschikbare budget werd beschikbaar gesteld voor de ontslaguitkeringen van na die datum. Voor de onderzoeksinstellingen werd dit onderscheid niet gehanteerd omdat deze organisaties geen grootscheepse herstructureringsoperaties achter de rug hadden.

Volgens de Rekenkamer dient de hoogte van het jaarlijkse budget voor ontslaguitkeringen in de meerjarenreeks goed onderbouwd te zijn. Immers, de budgetreeks dient te prikkelen tot reductie van ontslaguitkeringen, maar de jaarbudgetten dienen niet zo laag te worden vastgesteld dat de instellingen voor de financiering van hun ontslaguitkeringen zodanig moeten bezuinigen op onderwijs en onderzoek dat dit ten koste gaat van de kwaliteit daarvan.

De hoogte van de jaarbudgetten dient gebaseerd te zijn op een kwantitatieve onderbouwing, waarbij rekening gehouden wordt met de volgende elementen:

± de ontslaguitkeringen die vóór 1 januari 1991 waren toegekend hadden over de volgende jaren moeten worden geraamd in uitgaven en aantal. Daarbij dient de minister gebruik te maken van gegevens omtrent de uitkeringsduur volgens de regelingen en ervaringscijfers omtrent reïntegratie, neveninkomsten, overlijden en dergelijke;

± voor de periode ná 1991 had de minister de verwachte ontwikkeling in uitgaven en aantal bij ongewijzigd beleid moeten ramen om op basis daarvan de gewenste jaarlijkse daling te kunnen bepalen.

De Rekenkamer constateerde dat de minister zich voor het budget van 1991, het eerste jaar van de reeks, gebaseerd heeft op de financiële realisatie van 1990. Hij had echter geen inzicht in het aantal ontslaguitkeringen in 1990.

De minister had bij de bepaling van de budgetreeks wat betreft de ontslaguitkeringen van vóór 1991 evenmin inzicht in het verloop van de uitkeringen volgens de toen bestaande regelingen. Ook beschikte hij niet over ervaringsgegevens omtrent reïntegratie, neveninkomsten, overlijden en dergelijke. Evenmin wist de minister welk deel van de uitgaven veroorzaakt werd door ontslaguitkeringen aan ex-medewerkers die waren aangetrokken voor contractactiviteiten (derde-geldstroomactiviteiten), waarvoor de minister geen financiële verantwoordelijkheid heeft.

Voor de ontslaguitkeringen van na 1 januari 1991 beschikte de minister niet over een raming van aantallen ontslaguitkeringen. De aflopende budgetreeks die de minister bepaalde voor de jaren na 1991 was louter gebaseerd op een financiële taakstelling, die niet met aantallen ontslaguitkeringen onderbouwd was en waarbij evenmin was nagegaan of de opgelegde taakstelling realistisch was.

De academische ziekenhuizen worden voor ongeveer een kwart bekostigd door de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen op grond van hun onderwijs- en onderzoekstaak. De overige kosten worden betaald uit de wettelijke tariefinkomsten in verband met patiëntenzorg. De Rekenkamer constateerde echter dat de bekostiging van de ontslaguitkeringen van academische ziekenhuizen op grond van het BWOO volledig drukt op de begroting van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen. Dit terwijl niet alle ontslaguitkeringen die academische ziekenhuizen dienen te betalen toe te rekenen zijn aan de onderwijs- en onderzoekstaak.

2.2. Verdeling van het budget

Het door de minister beschikbaar gestelde budget voor ontslaguitkeringen voor universiteiten en academische ziekenhuizen wordt verdeeld op voorstel van de intermediaire organisaties (Vereniging van Samenwerkende Nederlandse Universiteiten en de Vereniging van Academische Ziekenhuizen). De intermediaire organisaties doen voor de uitkeringen van na 1 januari 1991 jaarlijks een voorstel voor verdeling naar rato van de loonsom van de instellingen. De (door de minister gegarandeerde) uitgaven in verband met de ontslaguitkeringen die vóór 1 januari 1991 toegekend danwel toegezegd waren, kunnen door de instellingen bij de intermediaire organisaties worden gedeclareerd en worden in ieder geval vergoed.

De Rekenkamer stelde vast dat dit de prikkel voor de instellingen om het aantal ontslaguitkeringen van vóór 1 januari 1991 terug te dringen, vermindert. De gelden die bespaard worden met het terugdringen van het aantal ontslaguitkeringen van vóór die datum komen niet volledig en soms zelfs maar voor een klein deel ten goede aan de instelling die de besparing heeft bewerkstelligd. Deze gelden vallen immers toe aan het landelijke budget en worden verdeeld over alle 20 deelnemende instellingen naar rato van de loonsom.

Van de VSNU en de VAZ werd vernomen, dat met ingang van 1 januari 1995 is overgegaan op een nieuw verdelingssysteem.

In dit systeem zou wel een prikkel aanwezig zijn, omdat besparingen op uitkeringsverplichtingen van vóór 1991 nu wel ten goede komen van de betreffende instellingen.

Overigens is tot op heden door VSNU en VAZ bij het Ministerie (van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen) geen voorstel ingediend tot formalisering van deze afspraak.

3. VOLUMEMAATREGELEN VAN DE INSTELLINGEN

3.1. Algemeen

Het totaal aantal ontslaguitkeringen is vanaf 1992 tot en met 1994 voor alle onderzochte instellingen gemiddeld met 24% gestegen. Over dezelfde periode was een budgetdaling van 14% bepaald door het ministerie. De Rekenkamer heeft onderzocht waarom de maatregelen die de instellingen overeenkomstig de afspraken met de minister hebben genomen, niet hebben geleid tot de beoogde reductie van het aantal ontslaguitkeringen.

De onderzochte ontslaguitkeringsregelingen bestaan uit het Rijkswachtgeldbesluit 1959 (RWB '59), de Uitkeringsregeling 1966 (UR '66), de Sociale Beleidskaders I en II (SBK I en II), de Wet Werkloosheid Voorziening-vervangende maatregel (WWV-v) en sinds 1994 het Besluit werkloosheid onderwijs- en onderzoekspersoneel (BWO). De instroom in het RWB '59 werd voornamelijk bepaald door ontslaguitkeringen aan personeel dat vast was aangesteld en als gevolg van reorganisaties of op grond van medische en sociale indicaties werd ontslagen. Op de UR '66 werd een beroep gedaan door personeel van wie het tijdelijk contract eindigde. De SBK's waren speciale garantieregelingen in verband met ontslagen als gevolg van de herstructureringsmaatregelen «Taakverdeling en Concentratie» en «Selectieve Krimp en Groei». De WWV-v was bedoeld voor overheidswerknemers die recht hadden op een WWV-uitkering maar die na het opgaan van deze laatste regeling in de nieuwe Werkloosheidswet hun uitkeringsrecht dreigden te verliezen.

Tabel 5 Aantal ontslaguitkeringen naar regeling bij de onderzochte instellingen per 1 juli 1994

Ontslaguitkeringsregelingen	1994	
RWB '59	2 356	22%
UR '66	4 319	39%
SBK I/II	2 967	27%
WWV-v	144	1%
BWOO	1 157	11%
Totaal	10 943	100%

Bron: Opgaven uitvoeringsorganisaties

Exclusief AZUA: van AZUA alleen opgave 1994 bekend, om wille van vergelijkbaarheid is dit aantal niet opgenomen. Voor een overzicht van het aantal ontslaguitkeringen per instelling zie bijlage 4.

Tabel 6 Aantal ontslaguitkeringen naar regeling bij universiteiten en academische ziekenhuizen, 1991-1994, peildatum 1 juli (absoluut en geïndexeerd)

Regelingen	1991	1992	1993	1994	1991	1992	1993	1994
RWB '59	2 017	2 063	2 092	2 283	100	102	103	113
UR '66	1 498	2 372	3 238	3 619	100	158	216	242
SBK I/II	3 301	3 417	3 205	2 955	100	104	97	90
WWV-v	1 135	504	149	136	100	44	13	12
BWOO				992				
Totaal	7 951	8 356	8 684	9 985	100	105	109	126

Bron: Opgaven uitvoeringsorganisaties

Exclusief AZUA: van AZUA alleen opgave 1994 bekend, om wille van vergelijkbaarheid is dit aantal niet opgenomen. Voor een overzicht van het aantal ontslaguitkeringen per instelling zie bijlage 4.

Tabel 7 Aantal ontslaguitkeringen naar regeling bij onderzoeksinstellingen 1992-1994, peildatum 1 juli (absoluut en geïndexeerd)

Regelingen	1992	1993	1994	1992	1993	1994
RWB '59	56	59	73	100	105	130
UR '66	399	583	700	100	146	175
SBK I/II			12			
WWV-v	39	7	8	100	18	21
BWOO			165			
Totaal	494	649	958	100	131	194

Bron: Opgaven uitvoeringsorganisaties

Uit de tabellen 6 en 7 kan worden afgeleid dat de stijging van het totaal aantal rechten bij universiteiten, academische ziekenhuizen en onderzoeksinstellingen voornamelijk is te verklaren door de sterke stijging van het aantal ontslaguitkeringen op grond van de UR '66.

Ook laten de tabellen zien dat het beroep op het RWB '59 bij alle instellingen, van 1993 naar 1994, vlak voor invoering van het ongunstiger BWOO, opmerkelijk gestegen is

3.2. Activiteiten gericht op ex-medewerkers in vaste dienst

Bij vier universiteiten zijn in 1993 proefprojecten georganiseerd met als doel de ex-werknemers die reeds gedurende langere tijd een uitkering genoten te reïntegreren. Het ging om uitkeringsgerechtigden die gebruik maakten van de SBK I en II en het RWB '59. Bij de vier universiteiten werden in totaal 1 556 uitkeringsgerechtigden aangeschreven voor bemiddeling. Van hen werden 476 personen daadwerkelijk in een bemiddelingstraject opgenomen en vonden uiteindelijk 117 uitkeringsgerechtigden een nieuwe baan. Een universiteit stopte het project in 1993 vanwege het beperkte succes.

Acht universiteiten en zes academische ziekenhuizen gaven aan hun begeleiding vooral op de recent ontslagenen te richten. Drie universiteiten en twee academische ziekenhuizen begeleidden geen uitkeringsgerechtigden. Wel werden uitkeringsgerechtigde ex-werknemers in de gelegenheid gesteld te reageren op interne vacatures.

Als voornaamste knelpunten bij het bemiddelen van personen die reeds langere tijd een uitkering genoten, noemden de instellingen:

- ± de overwegend hogere leeftijd van de zoekenden;
- ± het ontbreken van een sollicitatieplicht;
- ± een veelal gebrekkige motivatie bij betrokkenen;
- ± de afwezigheid uit het arbeidsproces gedurende enkele jaren van uitkeringsgerechtigden;
- ± het geringe aantal vacatures voor wetenschappelijk personeel.

3.3. Activiteiten gericht op ex-werknemers in tijdelijke dienst

Op de UR '66 werd een beroep gedaan door personeel van wie het tijdelijk contract eindigde. Het tijdelijk aangesteld personeel bestaat voor een belangrijk deel uit assistenten-in-opleiding (aio's), onderzoekers-in-opleiding (oio's), toegevoegde docenten, toegevoegde onderzoekers, arts-assistenten en leerling-verpleegkundigen. De instellingen gaven aan dat de begeleiding van deze categorie personeel er voornamelijk op is gericht een ontslaguitkering te voorkomen door middel van sollicitatietrainingen en scholing. Reïntegratie van ontslagen tijdelijk personeel komt ook voor maar krijgt minder nadruk.

De instellingen gaven aan behoefte te hebben aan een constante stroom tijdelijk, hoog gekwalificeerd personeel. Uit informatie van de instellingen bleek dat ontslaguitkeringen van voormalig personeel dat tijdelijk was aangesteld veelal niet te vermijden waren en dat het effect van de genomen volumemaatregelen voor deze categorie uitkeringsgerechtigden tamelijk beperkt was. De Rekenkamer stelde vast dat het streven van de onderzochte instellingen veel tijdelijke aanstellingen tot stand te brengen het beleid van de minister gericht op terugdringing van het aantal ontslaguitkeringen doorkruist. De Rekenkamer wijst in dit verband op de spanning tussen het algemene bekostigingsbeleid met betrekking tot de universiteiten en het beleid met betrekking tot de ontslaguitkeringen. Bij de bekostiging van de universiteiten is het aantal dissertaties voor de minister namelijk een belangrijke parameter. Dissertaties worden in belangrijke mate geproduceerd door tijdelijk personeel (aio's en oio's).

Een deel van de ontslaguitkeringen wordt veroorzaakt door aio's en oio's die vertraging oplopen bij het schrijven van hun dissertatie. Na vier jaar loopt het contract van een aio/oio af, waarna hij of zij aanspraak kan maken op een ontslaguitkering. Een aio/oio die zijn dissertatie nog niet heeft afgerond, gebruikt het jaar waarin hij een uitkering heeft veelal om tot afronding van de dissertatie te komen. In dat geval is de aio/oio niet beschikbaar voor de arbeidsmarkt. Van de zijde van instellingen werd in dit verband opgemerkt dat de DUO een te welwillend toekenningsbeleid voor aio's/oio's hanteert. Tegelijkertijd werd aangegeven dat universiteiten, ondanks de kosten voor ontslaguitkeringen, een bekostigingsbelang hebben bij het gereedkomen van dissertaties.

Ook deze situatie doorkruist het beleid van de minister gericht op vermindering van het aantal ontslaguitkeringen.

3.4. Samenwerking met de Regionale Besturen voor de Arbeidsvoorziening

Sinds 1994 hebben drie onderzochte instellingen in samenwerking met het RBA gerichte bemiddelingsprojecten voor uitkeringsgerechtigden opgezet. De meeste instellingen gaven echter aan dat de contacten met het RBA incidenteel waren en niet leidden tot bemiddeling van uitkeringsgerechtigden. De contacten bestonden voornamelijk uit informatie-uitwisseling en soms uit training van ex-werknemers en de aanvraag van subsidies voor scholing van (ex-)werknemers.

De instellingen gaven verder aan dat RBA's onvoldoende zijn ingesteld op de bemiddeling van wetenschappelijk personeel en zich binnen de onderwijssector met name richtten op het personeel van het primair en secundair onderwijs. Verder zijn de RBA's volgens de instellingen te zeer regionaal gericht.

Het Centraal Bestuur voor de Arbeidsvoorziening (CBA) gaf in het Landelijk Meerjarenbeleidskader 1994±1998 aan dat de RBA's zich in de toekomst meer zullen gaan richten op de bemiddeling en begeleiding van hoger opgeleiden. Gestreefd wordt naar landelijke en interregionale uitwisseling van gegevens en een vergroting van de kennis van de consulenten met betrekking tot deze doelgroep.

4. CONTROLE NALEVING SOLLICITATIEPLICHT

Het BWOO verplicht degene die in aanmerking wil komen voor een ontslaguitkering schriftelijk een aanvraag in te dienen. Hij dient zich als werkzoekende bij het RBA in te schrijven en ingeschreven te blijven gedurende de duur van de uitkering. Bovendien is hij verplicht gedurende de loop van zijn ontslaguitkering in voldoende mate te proberen werk te vinden.

Uitvoeringsorganisaties hebben tot taak de aanvragen voor een uitkering te beoordelen, het recht daarop vast te stellen en de uitkering betaalbaar te stellen. Zij hebben de bevoegdheid om bij niet-naleving van de verplichtingen door uitkeringsgerechtigden sancties op te leggen.

Uitkeringsgerechtigden dienen maandelijks een informatieformulier naar de uitvoeringsorganisatie op te sturen. Op dit formulier moet onder meer de vraag worden beantwoord of de uitkeringsgerechtigde gesolliciteerd heeft. Uit het onderzoek kwam naar voren dat de DUO en twee van de zes «zelfdoeners» een positief antwoord niet controleerden.

Met de invoering van het BWOO dienen uitkeringsgerechtigden tot 57¹₂ jaar zich in te schrijven en te solliciteren. Voor uitkeringsgerechtigden die vóór de inwerkingtreding van het BWOO zijn ontslagen, gelden voor de inschrijving en de sollicitatieplicht de leeftijdsgrenzen van de daarvoor geldende ontslaguitkeringsregelingen. Die liggen lager dan 57¹₂ jaar.

Wat betreft de regelingen SBK I en SBK II was de toepassing van de vrijstellingsbepalingen niet eenduidig.

De DUO legde in haar uitvoeringspraktijk aan de categorie uitkeringsgerechtigden die ingevolge het SBK I en II zijn vrijgesteld de vraag voor of zij voldaan hadden aan hun sollicitatieplicht, met een verwijzing naar de leeftijdsgrens in het BWOO. Uitkeringsgerechtigden hebben laten blijken bezwaar te maken tegen deze vraag. De andere onderzochte uitvoeringsorganisaties hanteerden de vrijstelling zoals vastgelegd in de oorspronkelijke regelingen.

In januari 1995 is op aandringen van de onderzochte instellingen een convenant gesloten tussen de Ministers van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen en Binnenlandse Zaken. Als gevolg daarvan is de DUO in 1995 gestart met het steekproefsgewijs controleren van sollicitatie-inspanningen. De formatie van het bureau Handhaving Onderwijs is daartoe vergroot.

5. TOEZICHT DOOR DE MINISTER VAN ONDERWIJS, CULTUUR EN WETENSCHAPPEN OP DE VOLUMEMAATREGELEN VAN DE INSTELLINGEN

Om de effectiviteit van zijn beleid inzake de ontslaguitkeringen te waarborgen dient de minister toezicht uit te oefenen op de universiteiten, academische ziekenhuizen en onderzoeksinstituten. De minister dient zich te informeren over de mate waarin het beleid leidt tot de beoogde effecten: beheersing van de uitgaven voor ontslaguitkeringen en vermindering van het aantal uitkeringen. Wanneer de effecten niet overeenkomstig de doelstellingen zijn, dient de minister met inachtneming van zijn bevoegdheden passende maatregelen te nemen. De bevoegdheden van de minister zijn geregeld in de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek (Stb. 1992, nr. 593) en de Wet op de Nederlandse organisatie voor wetenschappelijk onderzoek (Stb. 1987, nr. 369). De minister heeft de bevoegdheid de hoogte van de rijksbijdragen aan universiteiten en academische ziekenhuizen te bepalen

en hij kan in bestuurlijk overleg treden met de instellingen. Ten aanzien van de NWO heeft de minister een goedkeuringsbevoegdheid voor de begroting en rekening en kan hij aanwijzingen geven.

De Rekenkamer constateerde dat de minister geen gekwantificeerde doelstelling voor het aantal ontslaguitkeringen had (zie hoofdstuk 2) op grond waarvan hij de effectiviteit van zijn beleid zou kunnen meten en zou kunnen beoordelen of aanvullende maatregelen noodzakelijk zijn.

Tevens constateerde de Rekenkamer dat de minister pas in december 1994 een brief heeft doen uitgaan naar de instellingen om inzicht te krijgen in hun maatregelen inzake de ontslaguitkeringen, terwijl de afspraken tot het nemen van maatregelen al eind 1990 vastgelegd zijn in het Hoofdlijnenakkoord.

6. CONCLUSIES EN AANBEVELINGEN

De Rekenkamer heeft een antwoord gezocht op de vraag wat de oorzaken waren dat de budgettering van de ontslaguitkeringen en de afspraken tussen de minister en de universiteiten, academische ziekenhuizen en onderzoeksinstellingen niet het effect hadden dat het aantal ontslaguitkeringen werd teruggedrongen.

Samenvattend komt de Rekenkamer tot de volgende antwoorden:

- ± de minister heeft zijn inspanningen ten aanzien van de ontslaguitkeringen vrijwel uitsluitend gericht op de financiële beheersing en te weinig op de beheersing van het volume;
- ± de onderzochte instellingen hebben hun maatregelen niet zo gericht op de preventie van ontslaguitkeringen en het reïntegreren van uitkeringsgerechtigden dat deze maatregelen daadwerkelijk hebben geleid tot een terugdringing van ontslaguitkeringen;
- ± verder wordt het beleid van de minister om het aantal ontslaguitkeringen te verminderen doorkruist door het bekostigingsbeleid van de minister voor universiteiten.

Bij dit bekostigingsbeleid is namelijk het aantal dissertaties een belangrijke parameter voor de minister. Dissertaties worden in belangrijke mate geproduceerd door tijdelijk personeel (aio's en oio's).

Overigens stelt de Rekenkamer vast dat de minister er door het vaststellen van een meerjarige budgetreeks en door het verantwoordelijk maken van de instellingen zelf voor de door hen veroorzaakte ontslaguitkeringen in is geslaagd de financiële gevolgen van de ontslaguitkeringen voor de rijksbegroting beheersbaar te maken. Deze doelstelling heeft de minister dus weten te realiseren. Echter, de onderbouwing van de budgetreeks is onvoldoende geweest. De minister loopt daardoor het risico dat het budget of te hoog is en dus niet prikkelt tot vermindering van ontslaguitkeringen of zo laag is dat het de instellingen in financiële problemen brengt.

De Rekenkamer beveelt de minister aan de budgetreeks beter te onderbouwen.

Het systeem dat de minister met de instellingen heeft afgesproken voor de verdeling van het budget voor ontslaguitkeringen, prikkelt de instellingen onvoldoende om het aantal uitkeringen van vóór 1991 terug te dringen.

De Rekenkamer beveelt de minister en de onderzochte instellingen aan het verdelingssysteem op dit punt te verbeteren.

Ten aanzien van de academische ziekenhuizen is de Rekenkamer van mening dat de bijdrage die zij van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur

en Wetenschappen ontvangen voor de ontslaguitkeringen (100%) niet in verhouding is met de bijdrage van de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen in de totale kosten van deze instellingen (circa 25%). Lang niet alle ontslaguitkeringen zijn toe te rekenen aan de onderwijs- en onderzoekstaak.

Ten aanzien van de volumemaatregelen van de instellingen blijkt dat voor ex-werknemers die reeds langere tijd een ontslaguitkering hebben (RWB '59 en SBK I en II), niet of nauwelijks meer bemiddelingsactiviteiten worden ontplooid. Deze ex-werknemers vormen bijna de helft van het totale bestand van ontslaguitkeringsgerechtigden.

De samenwerking tussen de onderzochte instellingen en de RBA's was volgens de Rekenkamer onvoldoende. De Rekenkamer beveelt de onderzochte instellingen aan tot een betere samenwerking met de RBA's te komen.

De controle op de sollicitatie-inspanningen door de uitvoeringsorganisaties acht de Rekenkamer in die gevallen waarin geen bewijsmateriaal overgelegd hoeft te worden, onvoldoende. De regeling met betrekking tot de vrijstelling van de sollicitatieverplichting van de uitkeringsgerechtigden ingevolge SBK I en II wordt niet door alle uitvoeringsorganisaties gelijk toegepast.

De Rekenkamer beveelt de minister aan een eenduidige toepassing van de vrijstellingsbepalingen ingevolge de van toepassing zijnde uitkeringsregelingen te bevorderen.

Tot slot concludeert de Rekenkamer dat de minister zich niet tijdig van informatie heeft voorzien over de maatregelen van de instellingen gericht op terugdringing van het aantal ontslaguitkeringen. Naar de mening van de Rekenkamer was er gezien de aanhoudende stijging van het aantal ontslaguitkeringen ingevolge het RWB '59 en de UR '66 sinds 1990 (zie hoofdstuk 3) voor de minister reden om zich reeds eerder dan december 1994 te laten informeren en nadere maatregelen te overwegen om de doeltreffendheid van zijn beleid te bevorderen.

7. REACTIES

7.1. Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen

Volgens de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen liggen financiële beheersing en beheersing van het volume van de ontslaguitkeringen in elkaars verlengde.

De verantwoordelijkheid voor de volumebeheersing was doelbewust bij de universiteiten en academische ziekenhuizen gelegd. Pas toen in de loop van 1994 bleek dat het tekort op het budget voor wachtgelden was opgelopen tot 8,9% van dit budget, had hij de universiteiten om uitleg gevraagd over de effecten van de door hen getroffen maatregelen. Eerder was daar naar zijn zeggen geen aanleiding voor geweest. Recent was hij met de universiteiten overeen gekomen dat op korte termijn analyses zouden worden verricht naar de oorzaken van het toenemende wachtgeldbeslag. Op basis daarvan zou worden gezien welke maatregelen konden worden getroffen om het wachtgeldbeslag in vier of vijf jaar tot een voor dergelijke organisaties normaal niveau terug te brengen.

De uitkeringsadministraties waren niet ingericht op het verstrekken van managementinformatie om een door de minister aangestuurde volumebenadering mogelijk te maken. Met de DUO had de minister in januari 1995 een convenant gesloten om deze managementinformatievoorziening

over ontslaguitkeringen te regelen. Naar verwachting kan de gewenste informatie pas medio dit jaar geleverd worden.

De minister wijst de conclusie van de Rekenkamer dat het beleid om het aantal ontslaguitkeringen te verminderen wordt doorkruist door het voor universiteiten geldende bekostigingsbeleid, waarin de parameter «gereedgekomen dissertaties» een belangrijke rol speelt, af. Bij de aio's en de oio's gaat het in het algemeen om jonge, hooggekwalificeerde mensen die, zeker in het licht van de recent aangescherpte regels inzake passende arbeid, snel en goed bemiddelbaar op de arbeidsmarkt moeten worden geacht. De door de Rekenkamer beschreven situatie van de aio en de oio die de uitkeringsperiode gebruiken om hun dissertatie af te ronden is strijdig met de regeling. De minister acht daarentegen wellicht de conclusie gerechtvaardigd dat een onjuiste uitvoering van de regeling het wachtgeldbeleid doorkruist.

De uitgaven voor ontslaguitkeringen voor universiteiten en academische ziekenhuizen zijn geraamd op basis van de uitgaven voor ontslaguitkeringen als gevolg van de SBK I en II en op basis van een trendmatige ontwikkeling van de reguliere wachtgelduitgaven in het verleden. Daarmee is volgens de minister de onderbouwing van de budgetreeks in globale termen gegeven. De instellingen zullen een wachtgeldbeleid moeten voeren dat er op is gericht de uitgaven binnen het gegeven budget te houden. Dat dit budget zo laag is dat het de instellingen in financiële problemen brengt, bestrijdt de minister.

Evaluatie van de maatregelen die de instellingen hebben genomen is nog nauwelijks mogelijk geweest, aangezien het wachtgeldbeleid van de instellingen pas na de budgettering is gestart. Over aanwijzingen dat het effect van de maatregelen tegenvalt zal de minister in overleg treden. Daarbij zal hij aandringen op maatregelen met grotere effectiviteit.

De minister acht het een zaak van de instellingen om afspraken over het verdelingssysteem van de budgetten te maken die prikkelen tot beperking van ontslaguitkeringen.

Hij zegde toe met de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport contact te zullen opnemen over de kostenverdeling voor ontslaguitkeringen voor academische ziekenhuizen.

De instellingen zal indringend worden gewezen op het belang van intensieve samenwerking met de RBA's. Mogelijk kunnen ook particuliere bemiddelende instanties worden ingeschakeld.

Tenslotte zal de minister aan de DUO en de zogenaamde zelfdoeners een brief schrijven over een eenduidige interpretatie van de regelgeving rond de sollicitatieverplichting.

7.2. Minister van Binnenlandse Zaken

De Minister van Binnenlandse Zaken schreef dat de DUO alle uitkeringsaanvragen van aio's en oio's conform de regelgeving behandelt. Ook wanneer wordt toegestaan dat een dissertatie in de uitkeringsperiode wordt afgerond, blijft de sollicitatieplicht gehandhaafd. Op het nakomen van deze verplichting wordt speciaal voor deze categorie eens per kwartaal een actieve controle verricht.

Verder wijst de minister er op dat om technische redenen en in overleg met het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen de vraag over de sollicitatieplicht is gekoppeld aan de leeftijdsgrens van het BWO. De verdere controle op het nakomen van de sollicitatieplicht is conform de

oorspronkelijke regelingen. De minister deelt dan ook niet de conclusie van de Rekenkamer over het ontbreken van een eenduidige toepassing van de regelgeving.

7.3. Vereniging van Samenwerkende Nederlandse Universiteiten

De VSNU schrijft dat de universiteiten veel tijdelijke aanstellingen niet als een doorkruising zien van het streven naar beperking van ontslag-uitkeringen.

De universiteiten achten veel tijdelijke aanstellingen noodzakelijk om redenen als: vers bloed, flexibiliteit in relatie tot wisselende studentenbelangstelling. Dit betekent een relatief hoge instroom naar kort durende wachtgeldrechten, overigens voor een groep die toch wel weer aan de bak komt. Het alternatief is: een dichtslibbende formatie en na verloop van tijd weer een soort TVC/SKG-operatie met gedwongen ontslagen en langdurig wachtgeld en dan voor een groep die vanwege de hogere leeftijd niet gemakkelijk weer aan de bak komt.

De VSNU wijst erop dat in 1994 het personeel dat onder de ABP-wet valt met grote categorieën kort aangestelden en kleine aanstellingen is verruimd. In samenhang daarmee is ook in die gevallen een BWO-uitkering aan de orde terwijl voorheen de uitkering via het GAK uitbetaald werd. De uitkeringskosten zijn aanzienlijk hoger dan de besparing aan af te dragen WW-premies.

De VSNU vindt dat de Rekenkamer zich sterk concentreert op formele verantwoordelijkheden van de universiteiten en de minister. Daarmee wordt voorbij gegaan aan de weerbarstige uitvoeringspraktijk bij instanties als de DUO en de RBA's, die nauwelijks stuurbaar is door de universiteiten.

7.4. Vereniging van Academische Ziekenhuizen

De VAZ acht de aanbevelingen van de Rekenkamer aan de minister om de budgetreeks beter te onderbouwen niet meer opportuun. De verdeling van de budgetten heeft immers vanaf 1991 plaatsgevonden conform door de minister geaccordeerde verdelingsvoorstellen van VAZ en VSNU die niet meer terug te draaien zijn.

De Rekenkamer concludeert volgens de VAZ ten onrechte dat aan het preventie- en reïntegratiebeleid onvoldoende aandacht wordt besteed. Het gaat hier om een groep langdurig werklozen waarmee zodanige rechtspostionele afspraken zijn gemaakt, dat ze niet of nauwelijks meer te activeren respectievelijk te reïntegreren zijn. Daarom richten de instellingen zich met name op preventie van nieuwe gevallen, waardoor de groei van het aantal ontslaguitkeringen wordt teruggedrongen.

De VAZ constateert dat de RBA's onvoldoende zijn ingesteld op bemiddeling van academisch ziekenhuispersoneel. Voor een betere samenwerking met de RBA's, zoals aanbevolen door de Rekenkamer, zal er eerst duidelijkheid moeten komen over een groter rendement van de RBA's bij de bemiddeling van personeel voor de academische ziekenhuizen.

Ten slotte wijst de VAZ erop dat een actiever beleid van DUO voor de nauwkeurige controle van sollicitatie-inspanningen en vrijstellingsbepalingen absoluut noodzakelijk is. De VAZ vraagt zich af waarom, gezien de problemen die zich de afgelopen jaren met DUO hebben voorgedaan, geen nadere aandacht aan de Dienst en de problematiek is besteed.

7.5. Werkgeversvereniging Onderzoeksinstituten

De WV/OI onderschrijft de grote lijnen van de nota. Volgens de WV/OI is de kern van het probleem, dat de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen wel de financiële gevolgen bij de instellingen heeft gelegd, maar onvoldoende mogelijkheden heeft gegeven om hierop te sturen. Hij heeft namelijk de bevoegdheden voor de uitvoering van de regeling formeel aan zichzelf gehouden en vervolgens overgedragen aan de niet voor volumebeleid toegeruste DUO. Verder heeft de minister de middelen, bedoeld voor activiteiten gericht op terugdringing, overgedragen aan organen ten behoeve van campagnes die feitelijk gericht waren op de scholensector. De financiële knelsituatie voor de WO-instellingen en de onmogelijkheid tot werkelijke sturing hebben geleid tot gezamenlijk actie van VSNU, VAZ en WV/OI, die pas begin 1995 resulteerde in een compromisselijk convenant tussen het ministerie en DUO.

8. NAWOORD

De Rekenkamer blijft van mening dat de minister te lang heeft gewacht met ingrijpen. In 1993 werd al duidelijk dat de ontwikkeling de verkeerde kant opging.

Momenteel is overleg gaande tussen de minister en de universiteiten over de financiering van de ontslaguitkeringen in de toekomst. Wanneer dit overleg tot verhoging van de budgettrek zou leiden, zet de Rekenkamer vraagtekens bij de financiële beheersing van de ontslaguitkeringen op rijksniveau in de toekomst. De eerste signalen duiden op een fors budgettair tekort bij de instellingen tot 2010. Dit feit toont eens te meer aan dat een betere cijfermatige onderbouwing van de budgetten in de toekomst vereist is alvorens de minister zich door middel van financiële afspraken voor de komende jaren vastlegt.

De Rekenkamer constateert dat volgens de minister de instellingen verantwoordelijk zijn voor de volumebeheersing. De instellingen zijn echter naar hun zeggen hiertoe niet goed in staat door onvoldoende sturingsmogelijkheden en door het onvoldoende functioneren van de arbeidsbureaus en de Dienst Uitvoering Ontslaguitkeringsregelingen. De Rekenkamer spreekt haar bezorgdheid uit over de verdeling van de verantwoordelijkheid over de verschillende actoren voor de oplossing van het probleem van de ontslaguitkeringen.

BIJLAGE 1

LIJST VAN ONDERZOCHE INSTELLINGEN

1. Rijksuniversiteit Leiden (RUL)
2. Universiteit van Utrecht (UU)
3. Rijksuniversiteit van Groningen (RUG)
4. Erasmus Universiteit Rotterdam (EUR)
5. Rijksuniversiteit Limburg (RL)
6. Universiteit van Amsterdam (UvA)
7. Vrije Universiteit Amsterdam (VU)
8. Katholieke Universiteit Nijmegen (KUN)
9. Katholieke Universiteit Brabant (KUB)
10. Technische Universiteit Delft (TUD)
11. Technische Universiteit Eindhoven (TUE)
12. Universiteit van Twente (UT)

13. Academisch Ziekenhuis Leiden (AZL)
14. Academisch Ziekenhuis Utrecht (AZU)
15. Academisch Ziekenhuis Groningen (AZG)
16. Academisch Ziekenhuis Rotterdam (AZR)
17. Academisch Ziekenhuis Maastricht (AZM)
18. Academisch Ziekenhuis Universiteit van Amsterdam (AZUA)
19. Academisch Ziekenhuis Vrije Universiteit Amsterdam (AZVU)
20. Academisch Ziekenhuis Nijmegen (AZN)

21. Nederlandse Organisatie voor Wetenschappelijk Onderzoek (NWO)
22. Koninklijke Nederlandse Academie van Wetenschappen (KNAW)
23. Koninklijke Bibliotheek (KB)

UITGAVEN ONTSLAGUITKERINGEN¹ DOOR INSTELLINGEN**Tabel 1 Universiteiten (bedragen x f 1 000)**

Universiteit	1991	1992	1993	1994
RU Leiden	20 060	21 761	22 612	23 557
U Utrecht	52 419	55 435	54 775	55 650
RU Groningen	25 113	30 331	30 149	31 609
EU Rotterdam	12 974	13 480	13 652	14 589
R Limburg	3 108	3 640	4 539	4 776
Uv Amsterdam	45 400	50 100	51 200	50 316
VU Amsterdam	17 809	18 494	17 507	19 984
KU Nijmegen	24 374	25 933	25 856	27 572
KU Brabant	5 564	6 357	6 096	5 948
TU Delft	27 982	28 843	29 089	29 757
TU Eindhoven	8 790	8 841	9 429	11 062
U Twente	11 161	12 316	11 903	13 089
Totaal	254 754	275 531	276 807	287 909

Bronnen: UvA, VU, KUN n.a.v. collegebrief AR d.d. 25 juli 1994 afd. 724R. Overige instellingen: DUO n.a.v. bureaubrief AR d.d. 11 augustus 1994 nr. 1994/34

Tabel 2 Academische ziekenhuizen (bedragen x f 1 000)

Academisch ziekenhuis	1991	1992	1993	1994
AZ Leiden	6 741	7 692	7 473	7 224
AZ Utrecht	14 297	13 712	12 853	13 087
AZ Groningen	9 882	10 173	9 985	10 405
AZ Rotterdam	3 999	4 226	5 371	5 448
AZ Maastricht	2 265	3 225	3 820	4 972
AZU Amsterdam	12 427	10 923	10 206	9 813
AZVU Amsterdam	6 415	5 867	6 729	7 668
AZ Nijmegen	8 015	7 352	7 151	7 200
Totaal	64 041	63 170	63 588	65 817

* excl. BWO

Bronnen: AZUA, AZVU, AZN n.a.v. collegebrief AR d.d. 25 juli 1994 afd. 724R. Overige instellingen: DUO n.a.v. bureaubrief AR d.d. 11 augustus 1994 nr. 1994/34

Tabel 3 Onderzoekinstellingen (bedragen x f 1 000)

Onderzoekinstelling	1991	1992	1993	1994
NWO	15 032	21 041	25 500	20 139
KNAW	2 111	2 652	2 400	4 412
KB		442	479	392
Totaal	17 143	24 135	28 379	24 943

Bronnen: NWO Jaarboek 1991/1993, KNAW Financieel verslag 1991, Samenvatting financieel overzicht programma-uitgaven DUO 1992, KNAW Jaarverslag 1993, Controle financiële verantwoording 1993 KB

¹ Op basis van: RWB 59, UR 66, SBK I, SBK II, WWV-v, BWO.

RIJKSBIJDRAGE ONTSLAGUITKERINGEN PER SECTOR WO/OWB

Tabel 1 Universiteiten (bedragen x f 1 000)

Universiteit	1991	1992	1993	1994
RU Leiden	20 452	20 251	18 437	17 052
U Utrecht	53 781	52 082	47 225	44 694
RU Groningen	25 997	27 404	24 099	26 778
EU Rotterdam	13 722	13 942	13 078	12 215
R Limburg	3 340	3 691	3 403	3 054
Uv Amsterdam	44 081	42 461	38 955	35 197
VU Amsterdam	18 028	18 430	18 866	15 122
KU Nijmegen	25 177	23 061	21 318	19 362
KU Brabant	5 755	6 192	6 021	5 734
TU Delft	30 595	30 812	30 159	28 945
TU Eindhoven	9 376	9 497	9 361	9 065
U Twente	11 262	11 376	11 088	9 542
Totaal	261 567	259 197	242 010	226 760

Bronnen: 1991: Herverdeling budget wachtgelden 1991

1992: Herverdeling budget wachtgelden 1992

1993: Bijlage bij brief CFI/F/HW-94/409 M d.d. 21-02-94

1994: Bijlage bij brief CFI/F/HW-94/987 M d.d. 31-03-94

Tabel 2 Academische ziekenhuizen (bedragen x f 1 000)

Academisch ziekenhuis	1991	1992	1993	1994
AZ Leiden	8 354	9 338	9 507	11 717
AZ Utrecht	15 709	14 662	15 552	16 679
AZ Groningen	11 562	11 777	12 471	14 623
AZ Rotterdam	6 546	7 764	9 206	12 167
AZ Maastricht	3 156	4 025	4 468	6 598
AZU Amsterdam	14 556	13 726	15 196	16 327
AZVU Amsterdam	7 959	8 223	8 572	10 398
AZ Nijmegen	9 590	9 188	9 614	11 442
Totaal	77 433	78 703	84 586	99 951

Bronnen: 1991: Herverdeling budget wachtgelden 1991

1992: Herverdeling budget wachtgelden 1992

1993: Bijlage bij brief CFI/F/HW-94/409 M d.d. 21-02-94

1994: Bijlage bij brief CFI/F/HW-94/987 M d.d. 31-03-94

Tabel 3 Onderzoekinstellingen (bedragen x f 1 000)

Onderzoekinstelling	1991	1992	1993	1994
NWO	13 200	12 300	11 080	9 600
KNAW	2 300	2 300	2 156	1 900
KB	500	500	464	400
Totaal	16 000	15 100	13 700	11 900

Bron: Opgave directie OWB

BIJLAGE 4

ONTSLAGUITKERINGEN NAAR REGELING

Tabel 1 Universiteiten, peildatum 1 juli, in rechten

Regeling	RWB 59				UR 66				SBK I				SBK II				WWV-v				BWO				Totaal					
	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94		
RU Leiden	101	109	103	116	127	193	261	337	115	106	95	85	90	104	107	110	80	34	12	11	90	513	546	578	749	132	1220	1279	1305	
U Utrecht	69	71	105	123	197	324	418	524	491	440	390	336	311	384	376	374	152	60	16	17	132	1220	1279	1305	1506	87	606	753	747	
RU Groningen	71	87	106	144	126	247	271	342	141	130	114	93	183	246	241	230	85	43	15	14	87	606	753	747	910	59	301	316	345	
EU Rotterdam	76	69	66	73	45	92	141	167	62	54	47	37	76	83	81	80	42	18	10	11	59	301	316	345	427	27	85	92	118	
R Limburg	18	20	27	30	39	55	78	102	14	12	11	7	1	1	1	1	13	4	1	1	27	85	92	118	168	104	1211	1246	1337	
Uv A'dam ¹	330	364	353	343	280	396	604	555	154	142	127	109	178	224	221	217	269	120	32	30	104	1211	1246	1337	1358	N.V.T.	55	562	631	663
VU A'dam	102	115	118	106	164	252	319	223	125	120	108	95	111	112	113	109	60	32	5	0	55	562	631	663	588	45	696	717	713	
KU Nijmegen	183	179	194	229	135	215	238	195	153	138	125	107	116	144	147	146	109	41	9	8	45	696	717	713	730	17	123	154	153	
KU Brabant	20	19	21	24	24	46	62	80	24	22	21	16	38	49	48	44	17	18	1	1	17	123	154	153	182	95	610	633	659	
TU Delft	324	311	297	283	63	136	192	253	142	126	117	97	34	41	42	41	47	19	11	11	95	610	633	659	780	65	206	210	240	
TU Eindhoven	55	54	55	69	50	62	108	130	60	60	49	45	22	27	25	25	19	7	3	3	65	206	210	240	337	42	227	258	269	
U Twente	33	37	38	53	54	86	119	169	66	58	49	41	44	56	55	52	30	21	8	7	42	227	258	269	364	818	6360	6835	7127	
Totaal	1382	1435	1483	1593	1304	2104	2811	3077	1547	1399	1241	1068	1204	1471	1457	1429	923	417	123	114	818	6360	6835	7127	8099					

¹ UR 66 incl. NWW-bodem uitkering

Tabel 2 Academische ziekenhuizen, peildatum 1 juli, in rechten

Regeling	RWB 59			UR 66			SBK I			SBK II			WWV-v			BWO			Totaal					
	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94
AZ Leiden	35	42	45	45	20	37	52	65	50	48	37	31	48	62	60	62	24	9	4	3	177	198	198	245
AZ Utrecht	206	176	162	178	29	59	78	104	108	95	83	67	67	68	69	68	54	19	9	8	464	417	401	450
AZ Groningen	97	103	116	137	40	56	81	90	99	92	82	67	18	26	27	27	34	15	4	4	288	292	310	344
AZ Rotterdam	28	31	35	38	13	30	56	78			37	38	37	38	37	35	18	9	3	2	96	108	131	185
AZ Maastricht	27	38	48	61	17	26	69	115			8	9	9	9	9	8	10	15	1	1	62	88	127	210
AZU A'dam				140			31				24			12						7	29		243	
AZVU A'dam ¹	63	60	53	74	39	22	43	48	63	58	52	46	25	27	28	28	25				18	215	167	176
AZ Nijmegen	179	178	150	157	36	38	48	42	14	13	12	9	13	11	11	10	47	20	5	4	16	289	260	226
Totaal ²	635	628	609	690	194	268	427	542	334	306	266	220	216	241	241	238	212	87	26	22	174	1591	1530	1886

¹ excl. herplaatsingswachtgeld

² excl. AZUA

Tabel 3 Onderzoekinstellingen, peidatum 1 juli, in rechten

Regeling	RWB 59		UR 66				SBK I				SBK II				WWW-v				BWO				Totaal t					
	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94	91	92	93	94				
NWO	18	18	28	367	525	634																						
KNAW	32	36	43	27	51	60						1	1	2										150	422	550	820	
KB	6	5	2	5	7	6						2	2													61	87	127
Totaal	56	59	73	399	583	700						12	39	7	8									165	494	649	958	

Bronnen:

UvA, VU, KUN, AZUA, AZVU, AZN n.a.v. collegebrief AR d.d. 25 juli 1994 afd. 724R

Overige instellingen: DUO n.a.v. bureaubrief AR d.d. 11 augustus 1994 nr. 1994/34